

“Debrecenbe kéne menni ...”
Beszámoló egy csodálatos kirándulásról

A Horváth János Elméleti Líceum X. A osztálya és hozzájuk csatlakozva VIII. és IX. osztályos tanulók is részt vettek egy, a **Határtalanul!** pályázat keretén belül lebonyolított tartalmas és élménydús kiránduláson. A programot a Debreceni Fazekas Mihály Gimnázium IX. A osztályának diákjai és szülői közössége Remeténé Orvos Viola osztályfőnök irányításával szervezte meg számunkra. Harminchét diák vágott neki egy olyan útnak, mely azon az április hetedikéi szombat reggelen még igen sok titkot és élményt rejtett.

Sokfélék vagyunk, sok véleménnyel, egyben azonban teljesen egyetértünk: ez a kirándulás, mindent magába ölelve, egy ajándék volt számunkra. Az idei év legszebb pillanatait köszönhetjük ennek az öt napnak, melyet mélyen a szívünkbe zártunk.

Kellemes tavaszi szellő búcsúztatott az otthontól, majd kezünket el sem eresztve, alig másfél órás út után köszöntött minket, immár Debrecen városában. Panziónkba megérkezve, miután a számunkra tökéletes szobánk kulcsát megkaparintottuk, elégedettséggel és örömmel töltöttük be az épület és a hosszú udvar minden zugát.

Első finom ebédünket az Arany Bika étteremben ízlelgettük. Ezt követően a város főterére vettük az irányt, ahol testvérosztályunk néhány diákja egy játékos feladattal várt minket. Igen sok sétát igényelt a játék menete: csoportokba szerveződve bejártuk a város jó néhány nevezetességét, kaptunk egy kis tájékoztatót mindegyikről, majd a hallottak és látottak alapján ki kellett töltenünk egy feladatlapot. Röviden: tanultunk, gyönyörködtünk, és egy kicsit elfáradtunk. A hosszú napot az idegen, ám mégis ismerős testvérosztályunk egy-egy diákjánál fejezhetjük be, akik nagyon kedvesen és finom vacsorával vártak minket.

Vasárnap reggel nagyon hamar beszökött a fény az ablakunkon, így tudtuk, még ha roppant álmosan is, de elő kell bújnunk a meleg ágyunkból, hisz újabb izgalommal teli nap vette kezdetét. Villamossal, mellyel majd több alkalommal is utaztunk, belevetettük magunkat a még csak ébredező városba. Első úticélunk az Agora Tudományos Élményközpont volt, ahol a fizikai ismeretek közérthetővé és igazi élménnyé váltak látványos kísérletek és interaktív játékok segítségével. Rácsodálkozhattunk világunk apró, nagyobb vagy akár az univerzumig ható érdekességeire. Ízletes ebédünket a Viktória Étteremben fogyaszthattuk el.

Majd bepillantást nyerhettünk a város jelképe, a Református Nagytemplom falai mögé, és a toronyba is felmentünk. Amint a rengeteg lépcsőfokot lihegve megmásztuk, szemünket gyönyörködtetve tárult elénk Debrecen, amint a templom magaslataiban fölötté álltunk.

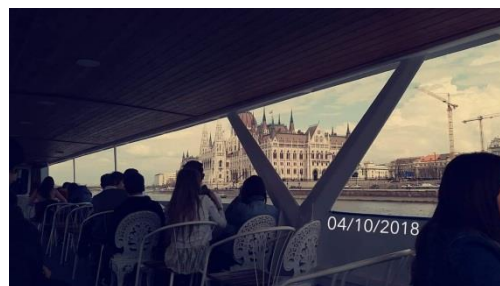
Később a csalfa nap sugarai ellen az Apolló mozi terme biztosított nekünk bújóhelyet, ahol a Kincsem című magyar filmet nézhettük meg. Ismét eljött az éjszaka, s felvéve a harcot a rohanó percekkel, mindig próbáltuk a lehető legtöbb időt ébren együtt tölteni.

Testvérosztályunk néhány tagja és Viola néni mindig elkísért minket a programjainkra. Így történt ez a hétfői napon is, amely egy újabb meleg napnak mutatkozott. Első állomásunk az Aquaticum élményfürdő volt, ahol közösen csobbantunk a hullámzó vízbe. Hatalmas kaland volt számunkra! Nehéz szívvel hagytuk ott az élményfürdőt, szívesen lettünk volna még több ideig vízesek, de az idő ebédre hívogatott minket. Kirándulásunk alatt a hosszas séták szinte kézenfogva jártak velünk. Hisz ebéd után a Nagyerdei Stadionig gyalogoltunk el, ahol egy stadiontúrán vettünk részt, így megnézhettük a híres stadiont kívülről-belülről. A zöld fű, a piros és fehér székek varázslatossá tették a hatalmas stadion nap által beragyogott látványvilágát. Noha sajnos focimeccset itt most nem láthattunk, a VIP részleg és a focisták öltözőinek közeli megtekintése kárpótolt minket.

Az estét a Debreceni Fazekas Mihály Gimnáziumban töltöttük, testvérosztályunk iskolájában, ahol társasjátékoztunk és fociztunk, miközben kezdtük egyre inkább megismerni egymást és mosolyt csalni egymás arcára.

Kedden kora reggel indult el a fáradt társaság egy hosszabb útra, aminek a végén Budapest fogadott minket. Gyönyörű város! A Parlamentet nem csak kívülről, hanem belülről is megcsodálhattuk. Ezután pedig az ország legnagyobb lüktető erén, a Dunán sétahajóztunk.

Debrecenbe visszatérve a testvérosztályunk várt minket búcsúvacsorával. Mivel ez volt kirándulásunk utolsó együtt töltött teljes napja, megfelelő meghittséggel zártuk le. Közös imával adtunk hálát e néhány nap áldásaiért, azért, hogy megismerhettük egymást, s hittük, hogy az itt kötött barátságok, míg élünk, megmaradnak. Énekszó zengett a nagy teremben, ahol megéltük ezeket a pillanatokot. Magyar népdalok és más szívet melengető dalok hangzottak el, melyeket kézen fogva zengtünk, majd nemzeti imánkkal, a Himnusszal zártuk az estét.

Szerda. Szomorú volt a tudat, hogy kirándulásunk utolsó néhány órája van hátra, ám mégis hozzánk illő vidámsággal s kíváncsisággal tértünk be az iskolába a többi debreceni diákkal együtt reggel nyolc órakor, a hatalmas, masszív faajtón keresztül. Az udvaron találkoztunk új barátainkkal, ahol átadtuk nekik ajándékunkat: egy-egy margittai motívummal díszített bögrét. Reméljük, hogy rápillantva mindig eszükbe jutunk mi, határon túli diákok, akik igazán örültek a lehetőségnek, hogy megismerkedhettek velük és városukkal. A délelőtt további részében matematika-, magyar- vagy éppen rajzórán tanultunk együtt a debreceni diákokkal. Talán leginkább a testnevelésórát élveztük.

Mivel ez a nap épp a költészet napja volt, ennek megünneplésében is részt vettünk: debreceni tanulók és tanárok szavátát és énekét hallgattuk meg, valamint Puskás Biborka, iskolánk

diákja énekét, mellyel nagy sikert aratott. Eljött a legvégső búcsú ideje, amikor elköszöntünk vendéglátóinktól, és az iskola előtt elkészítettük a közös csoportképet.

A kiránduláson részt vevő margittai diákok nevében hálásan köszönünk szépen mindent vendéglátóinknak, valamint a program margittai szervezőjének, Rend Erzsébet tanárnőnek és kísérőtanárainknak. Egy dalszövegből kiragadott idézettel zárom beszámolómat, mely kellőképpen tükrözi a keddi esti közös hangulatot s a reményt, hogy újból találkozunk:

„Annyi mindent kéne még elmondanom,
S ha nem teszem, talán már nem is lesz rá alkalom,
Hogy elmeséljem, milyen jó, hogy itt vagyunk,
S mint a régi jó barátok, egyet mondunk, s egyet gondolunk.” *(Ismerős Arcok)*

Tarpai Barbara, X. A osztályos tanuló